

ønskeligt at indbringe dette Forslag, forsaavidt det forventede Tilbud fra Besidderen fremkom, førend Rigsdagen samledes, og at de tillige vare fuldkommen enige med mig i, at Loven allerede vilde have gjort en god Virkning, ja jeg kan sige den bedste Virkning, naar det maatte lykkes ved dens Indbringelse at faae at vide, om det virkelig blev til Alvor med et Tilbud fra Besidderens Side. Jeg er derfor ogsaa i fuld Overensstemmelse med Beboerne, naar jeg erklærer, at det paa ingen Maade kunde være min Tanke eller mit Ønske at ville see dette Forslag fremmet, saasnart det viste sig, at der fra Besidderens Side vilde skee et Tilbud; man maatte i alt Fald see, om dette Tilbud skulde være af den Bessæfsheden, at man ikke vilde kunne gaae ind paa det; men der skulde dog nogen Tid til at overveie og prøve Bessæfsheden af det gjorte Tilbud. Der har været en Mand paa Den for at opmaale Vordenne og for, som man meente, at afgive en Betænkning derom til Besidderen; men denne Mand har været aldeles stum ligeoverfor Beboerne; jeg vil ikke engang tale om, at han ikke har villet sige Noget om Hensigten med hans Nærværelse paa Den, men han har ikke engang villet svare dem, at han ikke vilde svare; han har, som sagt, forholdt sig aldeles stum ligeoverfor samtlige Beboere, og dette har naturligvis ikke givet dem den bedste Tro om dette Tilbuds Alvor. Da jeg nu imidlertid hører, at det vil kunne ventes inden spæ Tid, kunde jeg ønske, efter som den ærede Indenrigsminister ikke har erklæret sig derimod, at Thinget vilde beslutte at lade Forslaget gaae videre, under den Forudsætning, at det, naar det viste sig, at dette Tilbud fremkom, da vilde lade Forslaget ligge.

Da Sagen staaer saaledes, skal jeg ikke httre det Allermindste angaaende de enkelte Punkter, den ærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa. Lovforslaget i det Hele er jo med Undtagelse af tvende enkelte Punkter kommet tilstede temmelig hurtigt i Slutningen af forrige Session, kommet tilstede ved en Overenskomst mellem temmelig modsatte Ansættelser, og jeg har holdt mig dertil med Undtagelse af disse tvende Punkter; det kan derfor meget let forklæres, at der, naar man skal sidde

og enes om en Ting, kan være kommet enkelte Snorrektigheder, men dette vil jo kunne rettes ved en følgende Behandling. Hovedsagen for mig er, at et Tilbud fra Besidderens Side bliver gjort, for dermed senere at lade Loven falde.

Klein: Jeg finder mig opfordret til at rette den Anmodning til den ærede Forslagsstiller, at han fortiden vilde tage det af ham forelagte Lovforslag tilbage. Efter det Forhold, hvori jeg staaer til dette Lovforslag, der ikke er ganske frit for at være et Slags Patentforhold, vil det let kunne indsees, at naar jeg stiller denne Anmodning til Forslagsstilleren, saa er det ikke, fordi jeg i det Væsentlige skulde være uenig i den Grundtanke, der gaaer igjennem Lovforslaget. Jeg troer endnu, at den i Udkastet foreslaaede Maade, hvorpaa man under en vis Forudsætning kunde ansee det for ønskeligt at faae det her omhandlede Forhold afløst, turde vise sig ret heldig, men jeg vil bringe i Erindring, hvorledes det kun var for at fremkalde en Tilbøielighed hos de paa-gjældende Parter til ved frivillig Overenskomst at afløse Forholdet, at man, om jeg saa maa sige, i den sidste og ellefte Time i forrige Session enedes om et Lovforslag, ved hvis Forelæggelse for Thinget man udtrykkelig reserverede sig imod, at det maatte betragtes som et fuldstændigt, i alle Enkeltheder prøvet og overveiet Lovarbejde. Jeg vil bede Thingets ærede Medlemmer om at eftersee den Beretning, som det i forrige Session nedsatte Udvalg afgav til Thinget; man kaldte det med Flid ikke en Betænkning, men en Beretning, idet man kun tilføjede at anthede for Thinget, at det nedsatte Udvalgs Fleertal havde fundet, at man ikke kunde gaae ind paa et Lovforslag, affattet efter den Grundansættelse, hvorfra Forslagsstilleren var gaaet ud, hvorimod der var en Tilbøielighed i Udvalget til at forene sig i en anden Retning, og den praktiske Hensigt med denne Udtalelse var at anthede, hvorledes det kunde ventes, at den lovgivende Magts ene Afdeling vel kunde finde sig foranlediget til at gaae frem paa en vis Maade, forsaavidt ikke den Frivillighed skulde indtræde, som man fra alle Sider var enig om at erkjende for at være det meest Ønskelige. Naar nu den høitagtede Minister